

ville have været rimeligt at diskutere byrdefordeling imellem EU-landene.

På det ekstraordinære topmøde i Tampere var der endnu større fokus på netop de retlige og indre anliggender, områder, som det helt tydeligt havde Danmarks interesse at få indflydelse på. Og den konservative konklusion er simpel. Det retlige forbehold er til skade for Danmarks interesser, og enhver ansvarlig politiker bør arbejde på, at vi hurtigst muligt får dette budskab til at fæstne sig i befolkningens bevidsthed, så vi kan få en ny folkeafstemning, få afskaffet forbeholdet og genindtræde som fulgyldige medlemmer af EU.

Blandt de argumenter, som dengang i 1990'erne dominerede debatten i Danmark, var bekymringen om, at EU var ved at udvikle sig til et FBI-lignende fælles politi. Man var også bekymret for at gå i gang med opbygningen af et Fort Europa.

Men skeptikerne fik ikke ret. Eurosamarbejdet er i dag fastlagt i en fornuftig konvention, som sætter snævre grænser og regler for, hvordan landenes politistyrker skal samarbejde om efterforskning af organiseret international kriminalitet.

Og Fort Europa-skræks scenariet er også blevet modbevist i virkeligheden. Masser af lande søger nu om optagelsesforhandlinger i EU, og om et par år er de første ansøgere rent faktisk fulgyldige medlemmer af Unionen.

Konklusionen er derfor simpel. Det, vi tager forbehold over for, er ikke blevet til noget. Det, der derimod er blevet til noget, tror jeg givetvis ikke der er ret mange danskere der er forbeholdne over for.

Og vi står derfor i et ægte dilemma. Man kan vælge en hængeskøjeløsning, hvor vi folketingspolitikere og den danske befolkning overlader andre EU-lande hele initiativet. Det giver rene hænder i forhold til forbeholdet, men det fjerner alle spor af dansk indflydelse på den fælles politik, og det er ikke noget særlig godt udgangspunkt for en senere dansk tilslutning til samarbejdet.

Man kan også vælge en offensiv politik i EU, hvor vi på det uformelle plan og gennem kontakter til andre landes regeringer forsøger at påvirke, hvordan reglerne er blevet skruet sammen. Det giver langtfra en garanti, men dog en markant bedre mulighed for, at den endelige udformning af reglerne bliver i overensstemmelse også med danske synspunkter. Her skal vi selv-

følgelig være opmærksom på, at vi under ingen omstændigheder må beskyldes for atifle med forbeholdet, og derfor skal den danske indflydelse bruges med fuld respekt for de begrænsninger, som forbeholdet påfører os.

Vi skal altså vælge mellem at varetage Danmarks interesser eller forbeholdets interesser, og det er et demokratisk spændingsfelt, som ikke er så let endda at håndtere. I praksis er dette dilemma blevet meget nærværende for os med Kommissionens forslag til en fælles politik for retten til familiesammenføring. Forhandlingerne mellem landene er ikke nået så langt, at vi med sikkerhed kan sige, hvor de ender. Der er nogle, der taler for meget lempelige regler på nogle områder. Der er nogle, der taler for meget stramme regler og en restriktiv politik.

Det, som vi ved, er, at de fleste partier i Danmark ikke ønsker at lempe på reglerne for familiesammenføring. Familiesammenføringen omfang er i dag så stort, at det har karakter af være en ukontrolleret, uhensigtsmæssig indvandring til EU. Og hvis vi skal have indvandring, skal den foregå efter nogle hensigtsmæssige kriterier. Det er den danske holdning, og det er bestemt De Konservatives holdning til den sag.

Vores problem er jo blot, at de andre lande er meget lidt tilbøjelig til at lytte til de danske synspunkter. Man kan sige, at den danske indenrigsminister, Karen Jespersen, mest tjener forbeholdets interesse i denne her sag og kun i langt mindre omfang Danmarks, og det er jo lige præcis det, der er dilemmaet.

Derfor er vi altså i en situation, hvor vi naturligvis må veje disse to synspunkter op imod hinanden. Den endelige konservative stillingtagen både til det her direktivforslag og andre, må selvfølgelig afhænge af, hvordan den endelige udformning kommer til at se ud. Men jeg er for øvrigt meget enig med den socialdemokratiske ordfører i, at det, der for Danmark må være det allervæsentligste, jo er, hvordan det samlede regelkompleks kommer til at se ud. Under alle omstændigheder vil det jo være fornuftigt, hvis det samlede regelkompleks bliver noget, som de europæiske lande er enige om.

Min klare opfordring til regeringen og til ministrene skal derfor også være, at vi skal varetage Danmarks interesser i EU, men den bedste måde, vi gør det på på længere sigt, er ved at afskaffe det danske forbehold.